

WAGONJWA WA GILLETTE

(ilivyoona na wale wanaosubiri)

“Kliniki huwatibu wagonjwa. Jamii inayojali huwategemeza watu.”

I. Wagonjwa

Mgonjwa anapoingia kwa mara ya kwanza katika kituo cha utangamizi, ni nadra awe yeye aliyeuchagua wakati huo. Mara nyingi hufika akisindikizwa na mtu aliyefanya uamuzi mgumu kuliko yote: kuendelea kuamini kwamba njia bado ipo.

Mtu anayeishi kando yake hubeba ndani yake, daima, swali lilelile. Mateso haya yataisha lini? Na papo hapo hufuata jingine, kaidi na kimya:

Kwa nini yeye? Kwa nini sisi?

Hata hivyo, mahali hapa wagonjwa si wale tu waliobeba utambuzi wa ugonjwa. Hilo ni la tiba, la uainishaji, la itifaki.

Uhalisia ni mwingine.

Wagonjwa pia ni wale wanaosubiri, wanaosindikiza, wanaotegemeza. Wagonjwa ni wale wanaoishi kila siku kando ya mateso, wakishiriki hofu, kujinyima, matumaini na uchovu ambavyo hakuna jalada la mgonjwa litakaloviandika kamwe.

Ukiingia katika kituo cha utangamizi, unakutana na watu wengine, hadithi nyingine, hatima nyingine zilizoning’inia. Na wakati yule anayetibiwa mara nyingi amezama katika vita vyake vya kila siku, yule anayemsindikiza hutazama, hulinganisha, hutafakari.

Huona visa vigumu zaidi, hali mbaya zaidi, safari ndefu zaidi.

Na, karibu kwa hisia ya hatia, huwaza:

“Tukiyapima yote, mambo yangeweza kuwa mabaya zaidi.”

Lakini kila mtu anayefika huleta hadithi tofauti, na huhifadhi ndani kabisa ya nafsi yake swali lilelile, linaloakisiwa na kuumbwa na mashaka:

Kesho kitawezekana nini?

Katika nyakati za kusubiri na za kukaa, mazungumzo hubadilika asili yake. Watu huzidi kupunguza kuuzungumzia ugonjwa, na huzidi kuyazungumzia maisha.

Husimulia walikuwa akina nani hapo kabla.

Hukumbuka jinsi yote yalivyoanza.

Hushirikishana ushindi mdogo mdogo ambao kwa wengine unaweza kuonekana si kitu, lakini kwa mtu fulani ni hatua kubwa mno.

Huzungumza kuhusu maendeleo yasiyoonekana, kuhusu masikitiko yanayoishi sambamba na ustahimilivu, kuhusu tumaini linaloendelea kuishi ndani ya kusubiri.

Zaidi ya yote, huzungumza kuhusu wale wanaobaki karibu.

Kuhusu jinsi wanavyojinyima mengi wale wanaoendelea kunyoosha mkono kila siku.

Na mara nyingi huibuka wazo ambalo hakuna aliyelitarajia:

“Nimekubali jinsi nilivyo sasa. Hilo silo linalonilemea. Kinachonilemea ni mzigo ninaowabebesha wengine.”

Ni ujasiri wa kila siku.

Ujasiri wa kimya.

Mahali ambapo mtu hawezi kumudu kukata tamaa, ambapo kila hatua hudai nia, ambapo hata huzuni hufichwa ili kuwalinda wale wanaotupenda.

Kwa sababu wale wanaosimama kando yetu hututazama kwa umakini ambao huenda hatukuwahi kuujuu hapo kabla.

Kila mwendo huonwa.

Kila nafuu husherehekewa.

Kila kurudi nyuma hushirikiwa.

Sisi ndio wagonjwa.

Wale wanaotafuta njia ya kurudi.

Kwa baadhi, hatua moja ni jambo la kawaida.

Kwa wengine, ni ushindi.

Na hata hivyo, tumaini huendelea kusimama pale, kaidi, hata pale kila kitu kinapoonekana kuashiria vinginevyo.

Kuzitazama hadithi za wengine hutufundisha kuitambua thamani ya kile tulicho nacho bado.

Na yeyote anayepita kweli katika mateso huuelewa ukweli ambao mara nyingi huwaponyoka wale wanaoishi katika hali ya kawaida:

si mambo makubwa yanayoyategemeza maisha.

Wakati mwingine kidogo hutosha.

Wakati mwingine kilicho karibu si chochote hutosha.

Na hicho kilicho karibu si chochote kinaweza kuwa kila kitu.

II. Hitimisho

Mgonjwa ni mtu.

Jamii ya mateso ni zaidi sana ya hapo.

Hakuna awezaye kusema kwa kweli: mimi halitanipata kamwe.

Ugonjwa haujui kipato, haupimi hadhi, hauweki tofauti za kijamii. Hufika bila kuomba ruhusa na kuyabadilisha maisha ya yule unayemkuta na ya wale wanaoishi kando yake.

Kwa sababu hiyo tunapaswa kujifunza kuitazama kila siku kwa shukrani kubwa zaidi.

Mara nyingi ni wagonjwa wenyewe wanaoielewa kwa kina zaidi thamani ya uhai, kwa sababu wameujua udhaifu wake. Wanajua jinsi kitendo kidogo kinavyoweza kuwa cha thamani, mkono ulionyoochw, nafuu ndogo ambayo kwa wengine huonekana si kitu.

Na huenda ndiyo sababu hakuna anayepaswa kujiona ana haki ya kuhukumu.

Hatujui kamwe ni vita gani anavyopigana mtu aliye mbele yetu.

Hatujui kamwe kilichojificha nyuma ya mlango uliofungwa, nyuma ya ukimya, nyuma ya uchovu usiosimuliwa kamwe.

Mateso hufundisha kwamba maisha hayajengwi tu na kile tunachomiliki, bali na kile tunachofaulu kukihifadhi pale tunaponyang'anywa mengi.

Na hapo ndipo tunapougundua ukweli mmoja rahisi.

Kwa baadhi, hatua moja ni jambo la kawaida.

Kwa wengine, ni ushindi.

Na kila ushindi unastahili heshima.

III. Ukurasa wa Mwandishi

Kazi hii haikuagizwa.

Haikuuzwa.

Haikufanywa kwa madhumuni ya kibiashara.

Iliandikwa ili kushuhudia thamani ya utangamao, ya utu wa binadamu, na ya uhusiano kati ya watu.

Ada pekee inayoombwa ni dola moja ya ishara — si kama malipo ya kazi hii, bali kama ushuhuda wa dhamira ya pamoja kwa utamaduni wa kujali, matumaini na uwajibikaji.

Ferdinando